

КРАЙ ГЕРАНА

До дѣдо Георгиева геранъ сж изникнали четири столовати брѣста. Тѣ сж разположени въ правилень голѣмъ квадратъ, като че човѣкъ нарочно ги е посадилъ така!

Кобилицата непрежснато скърца и кофата щедро вади бистра, студена вода. Наливатъ я морни работници въ бѣкли, стомни, кратуни. . .

Подъ сѣнката дойде потень селянинъ. Води и едно 12 годишно момче. Събиратъ на ливадата сѣно, тукъ на близо. Дошли сж да се разхладятъ и си налѣятъ водица въ кратуната. Тя е вързана за шията съ изплетено липово лико.

Изъ гората се зададе хубаво червено конче. На гърба му нѣмаше нито самаръ, нито седло. Влачеше дълго ново вжже, завързано за врата му. На другия край на вжжето се тътрѣше колъ. Вѣроятно, коньтъ е билъ вързанъ да пасе. Като ожъднѣлъ, той е изскубналъ кола и иде право на кладенеца. Надникна въ коритото. То бѣше праздно.

Детето се вдигна, захвана да навежда кобилицата, а кофата потъна въ дупката. Извади една, две, три. . . кофи. Добичето се напи и отстѣпи.

После наведе носа си и почна да го търка о земята. Безпोकоеха го мухи.

Бащата стана и почна леко да се приближава къмъ коня. Потупа го по гривата и взе да отвързва вжжето. Искаше да го прибере за себе си, а коня да натири.

Момчето, както наливаше кратуната, изведнажъ пусна кофата. Тя се люшна силно и водата, що имаше въ нея, се разлѣ. Отърча при баща си. Хвана му ржцетѣ.

— Какво правишъ, татко?

— Ще взема вжжето за насъ. Тия дни ще ни трѣбва да возимъ снопи, сѣно. . .

Детето още по-силно стисна ржцетѣ на баща си и не му даваше да отвърже вжзела.

— Ти грѣшишъ, тате! На чуждото не посѣгай, защото ще изгубимъ и нашето!

Това е кражба.

А кражбата е забранена отъ Бога!

Ржцетѣ на бащата се отпуснаха. Засраменъ, той едва долази до сѣнката. Седна и се загледа втречено въ една далечна и висока точка на синьото небе. . .

— Да! Това бѣ кражба! Детето имаше право!

Ас. Георгиевъ

„Не кради! . . .“

„Крадци. . . нѣма да наследятъ царството Божие“.

(Библията: изходъ — 20:15. I послание до коринтяни — 6:10).